

IZ CIKLA 'OSTRNICE'

Oton Župančič

Vodé pred rojstvom: v krilu kraških skal
nevidna sémena rek, jezer: staplja
se atomov na milijarde, da se kaplja
le ena zoblikuje v čist oval.

Prečudo, ustvarjeno v temi za dan,
drobnó, okroglo, jasno in prozorno,
ko da bo ukazu enemu pokorno:
tu bodi odsvit sedmerobojen zbran!

A v njem že bije sèn vsegà brezbrežja:
v slapove hrumne, toke hudourne,
na oceane se mu hoče burne
iz mirnega, varnega ravnotežja.

Mi ogenj smo pred rojstvom: iz stoletij
utrinjajo se iskre, preden vname
se v njihovem objetju živi plamen,
ki v njem človeška duša se zasveti.

V bodočnost iz davnin hiteči kres,
prižgan, da jasno in pokojno sije
iz njega zakon večne harmonije,
med nebom in zemljó ljubezni vez.

A kot vodé pred rojstvom: skoz viharje
samo, drugači nočemo v vedrine,
ki v njih nebeške gledajo strmine
lepoto starih zvezd in mladih zarij.

Kedaj bodo vse tehtnice zravnane,
da bo ta pôkoj, na obok zapisan,
v zrcalo zemeljsko verno zarisan —
šele ko vélika ta ura nam zastane?